

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

BALADA DEL BOLET. (1)

(METAMÓRFOSIS).

Era un frare, frare, frare
que al sortirne del convent,

sols pensava, sols pensava,
sols pensava ab los bolets.
—«¡Ay qu' es maco, maco, maco,
ay qu' es maco 'l que allà veig!»

Y ajupintse per cullirio,
per cullirio vè que 'l tè.
Ja 'l contempla; ja 'l contempla

ja 'l contempla ab molt dalé,
y lo cap tot se l'hi estira;
se l'hi estira d' alló més.
Passan dias, passan dias
y ell inmóvil permaneceix.

Creix son cap y 'l cos s' escursa,
se l'hi escursa al mateix temps.
Era un frare, frare, frare
y are s' es ternat bolet.

Sicut erat in principium
per saeculorum. Amen.

UN COP D' ESCOMBRA.

DESPRÉS de quatre anys d' arròs
los han tret la cassola.
¡Qué volen ferhi! En aquest
mon tot s' acaba.
Fins en Fontrodona, aquell regi-
dor colossal que semblava que n'
hi havia per tota la vida, de la
noche á la mañana, se 'ns ha fòs y ha passat de la
cate gorja de Fivaller á la de Fivallat.

Si al mon hi ha alguna cosa consoladora, es
bèn segur la caducitat de tot lo qu' existeix.
¡Qui sab le que demá veurém caure!

Perque ell no s' ho creya.

Refiat de que pesava molt, tenia la seguretat de
que no havia de haberhi brassos prou forts per
portarlo desde Cala Cintat al carrer de Pelayo.
Y no obstant, un petit ofici, vá bastar perque ell
y 'ls seus amichs se trobessin *descaditats*. Y no
dich desbancats per la senzilla rahó de que no
seyan en banchs sino en cadiras.

Per cert que un dels regidors nous, al pendre
possessió deya:

—Aquí en aquest silló hi seya D. Ignaci.

—¿Ab qué ho coneixes?

—Ab que aquí hi ha 'l clot més fondo. ¡Com qu'
s lo qui pesava més!

Pero tornant al nostre fet, hém de consignar
una coincidencia.

La noticia de la catástrofe del Ajuntament vá
coincidir ab la noticia del atentat contra l' empe-
rador de Russia.

De manera que si aquí á Barcelona se respectés
l' etiqueta, los municipals de caballería haurian
de treure's lo plumero blanch y posarse plumero
negre.

Un bromista deya:

—Pobre D. Ignaci... No obstant, bèn mirat
encare l' hi han fet favor.

—No 'u sé pas veure.

—Jo t' ho explicaré. Al rebre la noticia de que
'l destituhian, vá quedar-se tant arronsat, tan en-
conjit, que are las calsas curtas l' hi venen al pé.

Y 'ls ván treure sense dirlos los motius de per-
que 'ls treyan.

Aixó es com quan se tréu la criada:

—Ja veurá, Pauleta: arrégli's lo bagul y búsqis
amo.

—Pero sabrá dirme 'l perquè?

—Vosté á casa mèva mo m' hi convè.

Tampoch ells convenian á Barcelona.

—Pero francament, diuhen ells, haurian hagut
de deixarnos al ménos quinze dias per buscar una
altra eolocació.

No obstant jo aprobo que no se 'ls digués lo
motiu de perquè 'ls treyan.

Quan ells votavan una disposició contra 'ls inte-
ressos de Barcelona ¿per ventara esplicavan may
lo seu vot?

No, feyan la séva y callavan.

Lo governador ha fet lo mateix.

Ab certa mena de gent, quan ménos tinta s' hi
gasta millor.

Ab prou feynas, valen una sucada.

Jo, del governador, los hi hauria enviat un tros

(1) Transcrit del periódich de Munich «Fullas volants».

de paper, ab las següents paraulas y res més: —Ala, al carrer!

Y are, Ajuntaments de fora, que ab l' excusa de servir a n' en Cánovas vos serviau a vosaltres mateixos, poséu la pell en remull. Lo dilluns vá ploure a Barcelona, pero la pluja sembla que será general en tot Catalunya y a Espanya. Certs ancells, no hi ha remey, han de quedar-se com aucells mullats.

P. K.

LA MORT DEL EMPERADOR.

L'últim los nihilistas s' han sortit ab la seva. Després de diverses tentativas, totas ellas frustradas, després de haver pujat al patíbul ab la major sanch freda 'ls autors dels precedents atentats, al últim, lo diumenge passat, l'Emperador de Russia, moria víctima de una emboscada nihilista.

Eran las dugas de la tarde y tornava de una revista segons diuhén uns, ó de visitar a la gran duquesa Catarina, segons asseguran altres. Anava en una berlina en companyia de un ajudant y d'una escolta de cossacos.

Al entrar al carrer dels Millons, sortint de la Plassa Miquel hi havia uns homes qu' escombravan.

Un d'ells vá deixar la esombra y vá disparar una bomba al mitj de l' escolta. Era una bomba Orsini, de cristall, que vá estallar ferint a alguns individus del acompanyament del Emperador. Ademés vá rompre las rodas del carruatje.

Lo cotxero arrancava a escape; pero l' Emperador vá manar que s' deturés y anava a baixar de la berlina per veure als ferits, quan vá estallar una segona bomba destrossant las camas, lo baix ventre y causantli ademés alguna ferida en la cara.

Colocat sobre un trineo vá ser conduhit al Palau de hivern ab tota rapidés, y allá al cap de una hora de inútils esforços per part dels méjjes de Cámara, vá morir en mitj dels més horribles dolors.

L' Emperador tenia 'l ventre destrossat, una cama l' hi penjava, aguantantse per una mica de carn, la cara ensangrentada y l' anell nupcial clavet en lo dit.

Després de caure a impuls dels cascos de la bomba, ell mateix vá tornar a alzar-se; pero trobá que no podia tenir-se dret. Després vá perdre 'l coneixement.

Los guardias varen fer varias presons, y entre 'ls presos s' hi conta a un tal Russakoff, natural de la provincia de Novgorod, de vintinn anys d'edat y alumno de l' escola de minas. Se suposa qu' ell vá ser qui dispará la primera bomba. Aquest, avants de rendirse, vá abrahonarse ab lo coronel Dvortjisky, causantli una ferida. Al escorcollarlo, varen trobarli un revólver y un punyal.

L' autor del disparo de la segona bomba suposan que vá morir, alcansat per un dels cascos. Aixís ho ha declarat Russakoff.

A Sant Peterrburgo reinava un pánich espantós. Lo fill del emperador ha pujat al trono desseguida.

¿Continuará aquest desafío a mort entre 'l nihilisme y l' imperi?

Ja ho anirém veyent. Mentres tant, nosaltres que reprobém lo regicidi que no deixa de ser un terrible crim, desitjém que l' amor a la llibertat inspiri als poders despótics, y que l' amor al progrés inspiri als pobles oprimits.

No lo present número observarán alguna novedat. Tinguin la seguretad de que nosaltres per complaure als nostres lectors no reparém en gastos ni sacrificis. Ja haurán vist en la primera plana la balada del bolet extreta de un periódich alemany, a la qual, d'en tant en tant seguirán altres dibuixos pel mateix istil, que no

duptém han de cridar l' atenció dels nostres lectors, com la cridan del públich de tota Europa.

En Posada Herrera ha arribat a Madrid y ha celebrat una entrevista ab lo rey.

Comentaris: Qu' en Posada Herrera se proposa fer la trabeta a n' en Sagasta.

Que si la situació vá massa endavant, en Posada Herrera la contindrà.

Que si s' dona massa llibertat en Posada Herrera s' encarregará del rebost y de repartir las raciones a petitas dosis.

No m' agrada... no m' agrada... no m' agrada...

Jo crech que la situació que ha sustituhit a n' en Cánovas, ha de ser molt liberal ó no ha de ser res. O ha de donar satisfacció complerta a totas las aspiracions del país, ó ha de dir a n' en Cánovas:

—Don Anton, nos haviam equivocat, tingui, aquí l' hi deixém tot, fastidíhins.

Si es que porta algun ff d' aquestos, D. Joseph, tórnisse n' a Llanes a fer volar los coloms.

La llibertat, per més que siga bona minyona, es una xicota molt jove, y sería una mala partida casarla ab un vell y esclayisarla.

¿No sab-lo que lograría ab aixó?

Lo que succeheix sempre en aquesta classe de matrimonis: que algú l' hi faria l' amor y se l' emportaria.

Ultimament s' há descubert una partida de joch a Madrid, en lo cassino conegut per Jockey Club. Trenta set jugadors de la més bona societat jugavan al monte.

Lo president era un titol de Castilla.

Proposo una cosa:

Que l' hi treguin aquest titol y l' hi donguin lo de Conde del As d' oros.

Sobre l' assassinat del Emperador de Russia:

Los neos: «La falta de creencias! ¡L' escepticismo del nostre sigle! ¡Está clar! s' allunyan de la religió y cauen en lo crim!»

Nosaltres: ¿Y aquellas obras dels jesuitas que diuhén que 'l regicidi es licit?

Los conservadors: «Naturalment, Alejandro II, vá donar llibertat a un sens ff de siervos. Aixó té la llibertat. Si se 'ls dona 'l dit, volen pendre's tot lo brás.»

Nosaltres: Donchs mirin si ha dret a tenir tot lo brás, no hi ha dret a negarlo.

Los demócratas: «Abominém-lo crim. Las ideas no s' realisan per medi del assassinat. Las ideas liberals a Russia, per compte de haver avansat hauran retrocedit, per compte de haver guanyat haurán perdat. Que prenguin exemple 'ls reys y 'ls pobles.»

Los libre-cambistas de Madrid ván comensar a fer discursos contra l' industria catalana, y no sembla sino que 'ls hajan donat corda.

Es particular: son gent que no treballan y no volen deixar treballar als altres.

La seva déria consisteix en enviar forsa ví a Inglaterra, y deixar que Inglaterra 'ns envihi forsa géneros. Y si 'ls treballadors espanyols se quedan en vaga, que menjin a fiar y aixís serán dos vegadas víctimas dels inglesos.

¿Vostés se recordan de El registro de la policia, d' aquell drama tant popular, que s' ha representat tantas vegadas y sempre ab lo mateix aplauso?

Donchs sobre l' argument s' ha escrit una novela pels Srs. Vidal Valenciano y Roca Roca, publicada pel Sr. Verdaguer é ilustrada ab magnífichs cromos.

Val a quartillo de ral l' entrega, y se suscriu en la llibrería de n' Lopez.

Després de que 'ls neos francesos l' hi han fet jugar déu mil papers ridículs, lo Papa al últim sembla que s' vol entendre directament ab la República.

Los neos estan desesperats, y no podent esbravar-se, s' ajenollan y comensan a fer oració.

¿Per qui? Nada ménos que per la conversió del Papa.

Un dels ofesos deya: —Jo, ni 'm vull pendre la pena de fer oració. Crech que será més útil rendirlo per fam. Aixís,

si Lleó XIII, demana diners pel tresor de Sant Pere, que diga a n' en Gambetta que n' hi donga.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—La senmana passada parlavam del rector de Sant Feliu de Llobregat, que tant durament vá reprobant l' acte de caritat de uns pagesos que en dia festiu ván anar a cavar las vinyas de dos companys malalts. Avuy tenim nous detalls sobre aquest personatge. Temps endarrera vá morir en la vila un tal D. Joseph Vidal deixant un duro diari pels pobres y encarregant de repartirlo al rector y al metje. Donchs, a pesar d' aixó, 'ls pobres que ván a la rectoría se 'n tornan de la mateixa manera, si es que no se 'n tornan afligits pels reganyes que reben. ¿Ahoñt vá a parar lo duro diari deixat en testament per D. Joseph Vidal? Los pobres de la població demanan comptes, Sr. Rector de Sant Feliu.

A Sant Celoni s' ha establert un café, y l' amo que s' diu Joseph volent donar un ball lo dia de la seva festa, vá demanar permís a l' arcalde, y aquest vá negarli. Hi ha qu' advertir que l' arcalde també té café. Are que tractan de renovar ajuntaments, no seria fora de lloch pendre nota d' aquesta arcaçada.

Tals ván ser las provocacions de un capellá de Vilarnadal (Figueras), que setanta personas del poble, lo dia del dimecres de cendra ván posarse a menjar de carn devant de la rectoría. Vaya Sr. rector ¿es servit?

Lo rector de Montblanch vá excomunicar als que anessin a veure la Passió en lo teatro del cassino de la Azucena-Montblanquense.

Lo mateix ha fet lo célebre mossen Nyola de Ripolllet, qui ademés vá desferse en insults contra 'ls establiments que 'ls dias de festa tenen oberts y contra 'ls que llegeixen la Campana de Gracia, afirmant que 'l nostre periódich l' escriu Setanás en persona. Jo no sé si Mossen Nyola estava esbarat encare per un demócrata que avants de morir no l' vá voler rebre, y que després de mort vá anar al cementiri acompanyat dels seus amichs y de una música que al tornar tocava la Marsellesa. Lo cert es que no vá tenir esma ni per cantarli unas absoltas.

A Santa Coloma de Farnés un capellá en un arranh de entusiasme vá aconsellar als pares que no enviessin als seus fills als estudis públichs perque en lloch de aprendre doctrina cristiana 'ls hi ensenyen agricultura y altres cnterías que més valdria que las ignoressin. Va dir qu' en los temps en que s' ensenyava no més que la doctrina 'l mon era una com bassa d' oli.—L' oli, aixó es lo que 'ls convé, per remanarlo y untarse'n los dits.

¿VEUHEN COM NO?

«Lo dia que a Cánovas—caigui del poder, tot anirà en l' aire—inmediatament: ell es lo qui aguanta—lo sostre, ja vell, de la nostra pátria;—ell tant so zament es lo qui detura—'l impetuós torrent dels rencors y envejas—d' aquestis xevelets, que 'ns rondan y 'ns miran—com llops famolenchs, buscant despuí arnos—perque aném com el's, mentres que predicán—sermons diso vents per ciutats y vilas—pobles y poblets, parlant de reformas—y drets y debers, y altres ximplerías—sense cap ni peus.»

Aixís s' exc amava—no fa gayre temps, aquesta gent d' ordre—que no pensa més que en la seva panxa—y en lo seus diners.

«¡Pobrets de nosaltres!—anavan dihent gratantse la ciepsa;—ja caldrá que fém al punt la ma eta—y en lo tren exprés sense entretenirnos.—sense perdre temps, fugir cap a Fransa—si es que no volém veure 'ns dias d' un caos—pijor que l' infern, ó sufrir que 'ns deixin—sense un os sencer y sense cap quarto,—qu' es lo més dolent. ¡Pobrets de nosa tres—si arriba 'l moment en que 'l nostre Cánovas—caigui del poder!»

¡Lo que son las cosas!—¡lo que pot lo temps! Quan més s' exclamavan—demanant al cel que 'l govern de n' Cánovas—vingués a se etern tot de cop y volta—¡qu. terech! cruixeix lo caste!... de cartas—lo pilar potent que aguantava al mónstruo,—y sens més ni més me 'l treuben de casa—y s' troba al carrer.

¿Veuhen homes d' ordre,—com no ha passat res d' al ó que 'ns contavan—tant negre y dolent? Lo seu pobre Cánovas—ja no es al poder; ja manan us a tres—que passan lo temps desfent lo qu' ell feya—sease miraments, y 'ls rius no s' desbordan,—ni s' enfonza 'l cel, ni las turbas fieras—corran pe's carrers menjantse criaturas—y vessant cervells, ni ningú 'ls molesta,—ni ningú 'ls fereix, ni ningú 'ls despulla,—ni ningú 'ls diu res.

No passin cap ansia,—que aló del torrent de rencors y envejas—y llops famolenchs, no 'ns dona cuidado—ni 'ns té ab cap rezel; y respecte a' sostre—tant corcat y vell de la nostra pátria.—si arriba 'l moment de anarse'n a terra—no 'ns espantarém. Tenim vigas noves—y punta's molt fermes; veurán ab poch rato—quin un que 'n farém.

C. GUMÁ.

REVIEWS

N capellà acaba de fer un sermó predicant l'abstinència, y un feiligrès després de la cerimonia entra á la rectoría y se 'l troba menjant un gall d'indi.

—Alsa amigo Mossen Arcís. Pot bèn predicar l'abstinència Jo també la predicaria d'aquest modo.

—Ja veurás, noy, ja veurás. ¿Has vist may en un ball aquells que s'están dalt de un tablado y no ballan; pero fan ballá als altres?

—Sí senyor: son los músichs.

—Donchs jo soch lo músich de la abstinència, y 'ls meus sermons...

—Si ja 'n entench: los seus sermons son música celestial.

Dos arquebisbes, cinch bisbes y 'l patriarca de las Indias han protestat contra la circular del Sr. Albareda.

Sent aixís que las mitras tenen dugas punxas; resulta que ja hi ha setze punxas que han atacat al govern.

Pero no tingan por: las punxas de las mitras quan arriban á la llibertat, se doblegan.

Los conservadors no voldrien que 'ls demócratas nos diguessim republicans.

Sempre enemichs de parlar ab franquesa.

Eills se deyan liberals-conservadors, y no eran ni conservadors, ni liberals.

Doctrina democrática:

—¿Cuántas son las derrerías del liberal-conservador?—Cuatre, Cessantía, Crítica dels seus actes, Infern de no menjar y Gloria de morir-se de fam.

Un recort del Ajuntament destituit.

En la última sessió 'l senyors Casachs vá atrevise á discutir ab lo senyor Cabot y vá dirli textualment:

—Se conoce que el Sr. Cabot ha visto MUCHOS POCOS presupuestos »

¡Muchos pocos!..

Lo dia que 'l ván treure de cala Ciutat, com si ho sentís, algú vá preguntarli:

—Está Vd. triste D. Casimiro?

Y ell devia respondre:

—Muy, muy.

En una parroquia de Catalunya, lo rector veyá que la bacina de las ánimas era la que produhia més, y ell mateix vá arrendarla á la confraría.

Aixó vá saberse, y desde aquell moment la capta vá disminuir de tal manera, que 'l mateix rector, per reanimar l'esperit dels seus parroquians, vá agafar la bacina y vá passar á recullir, exclamant:

—Una gracia de caritat per las animetas, que com hi ha mon que hi perdo.

A Madrid vá descubrirse que un gran número de cadáveres del Hospital tenian la triquina.

Are digan vostés mateixos ¿qui es que no té la triquina després de menjar Cánovas sis anys de carrera?

Arderius y Cánovas ván retirarse de l'escena casi al mateix temps.

Lo género bufo está perduto.

Després de l'atentat del Emperador de Russia s'ha modificat una locució.

Avants per ponderar la formalitat de una paraula 's deya:—Paraula de rey.

Are no falta qui diu:—Paraula de nihilista.

Lo duch de Fernan Nuñez avants de anarse'n á Fransa, en calitat de embaixador, vá donar un ball al qual vá assistirhi 'l mariscal Bazaine.

«Vaya un embaixador! lleigeixo en un periódich francés. Es capás de venirse'n á París y donar la má encare calenta pèl deixo del traïdor de Metz, al president de la República.

«Aquest embaixador sí, que no es oportunista!

Una espatotxada conservadora contra la circular del Sr. Albareda.

«L'estat paga als catedráticos, y per lo tant té 'l dret de imposarlos lo seu criteri en l'ensenyansa.»

Es com si diguessim:

«Jo estich malalt y pago al metje, y per lo tant aquest no m'ha de receptor dieta, sino un pollastre rostit.»

La Patti ha sigut contractada per cantar en l'Habana á rahò de 10 mil francs cada funció.

Y tot per trinar.

Jo en temps de 'n Cánovas trinava tant bè com la Patti y no 'm donavan un céntim.

Al revés, se me 'is enduyan.

Diu que tot sovint á la Catedral hi ha disputas ab motiu dels noms que alguns padrins tractan de posar á las criaturas que duhen á batejar.

Un lector nos conta una escena molt xocarrera que vá haberhi la senmana passada ab aquest motiu, y aixó que 's tractava de un nom qu' es al Calendari, sino que 'l capellà encarregat de posar la crisma, va dir que 'ls Calendaris no sortian aprobats per la autoritat eclesiástica y eran dolents.

De manera que ja tenim que succeheix ab los calendaris lo mateix que ab las llistas electorals: hi ha sants que tenen dret y sants que no 'n tenen.

Jo demano una cosa: que 's rectificuin aquestas llistas y 's treguin á tots los sants difunts y als que no paguin prou contribució.

CUENTOS

Mirise'l bè es en Joanet: are aquí s'está 'l minyó, repapat com un senyó, tot tibet y mudadet.

Allá al lluny vé un bon pamet y 'l polito espera ja l' instant en que passará per tirari, entre monadas, las paraulas ensucradas qu' ell acostuma á gastá.

Més jay! en l'hermós instant en que l'aixerida nena fent cruixí á sos peus l'arena arriba ja a' sen davant, quan ell ja la vá fletxant y 'l primer piropo arrenca, ¡patum! lo respádo 's trenca s'enfonza súbitament, y ella está passant ribent y ell queda ab un pam de penca.

C. G.

Cassat al vol:

—¿Has vist lo nen de la mèva germana?

—No m'en parlís ¡quina criatura més disminuïda, més petita, sembla que no puga aprofitarse.

—No té res d'estrany: com que durant l'embrás l'ha assistida un metje homeópata, que la tractava ab globulillos...

Un botiguer que tenia enganxada una campaneta á la ventalla del establiment, vá anar á missa primera y vá endormiscarse.

Al alsar l'hostia l'escolá vá fer la senyal de costum ab la campana, y 'l botiguer creyent qu'era á casa seva vá cridar alsantse tot esparverat:

«Voy, voy... Esperis una mica.»

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Caricatura.
 - ID. 2.ª—Senyar.
 - MUDANSA.—Hara, mora, vora, hora.
 - SINONIMIA.—Nov.
 - CONVERSA.—Antonia.
 - QUADRAT DE SÍLABAS.—

	Prat
	Roba
	Abel
	Taló
 - COMBINACIÓ NUMERICA.—

4	7	6	9	5
5	6	4	7	9
7	5	9	6	4
9	4	7	5	6
6	9	5	4	7
 - GEROGLIFICH.—Per la quaresma se menja molt peix.
- Ha endevinat las 8 solucions Gabaig de Perpinyá; 7, Net Nebot de M. de Reus y Toni-Grice, 6 Rata d'escritori, 5 Ex-bolea n.º 2 y Sarampinya; 4 Joan Rosquillas; 3 F. de la Reguera y 1 no més Sultan de Turquia.

XARADAS.

I.

En la hu al revés quasi tothom dorm. Si 'n vols, al café te darán segon. Escriure no puch porque 'm falta 'l tot.

S. B. DE M. DE R.

II.

Tant es tot com prima dos; dos tres, es un riu grandios.

E. S.

SINONIMIA.

Jo soch peix, també animal y també una flor preciosa, pèls embalats molt airosa sempre hi veurás la total.

UN TAPÉ Y F. DE T.

TRENCA-CLOSCAS.

Roda'l'avi? No.

Ab las anteriors paraulas formar lo nom d'un poble catalá.

J. E. P.

GEROGLIFICH.

Castor NOY Polux
Apa
Demócrata

PAU SALA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d'insertarse 'ls ciutadans J. E. Puntarri, F. de la Reguera, T. S. (a) Nana, E. Padros, Alinedos, S. R. y Pau Rosquilla

Las demés que se 'ns remeten no 'ns serveixen, com y tam-poch lo que envian los ciutadans A. Salabert, Toni Grice, Un elector berrat, Nicodemus, E. Torut, E. P. de M. Gregoriénch, Escapat de Gracia, Silvestre Casulá, Roch Casulleras y Regidor expulsat.

Ciudadá Pau Sala: La poesietta es incorrecta y l'idea no 's tampoch molt notable.—Alinedos: Publicarem un quadrat de paraulas.—E Padros: Idem una conversa.—T. S. (a) Nana: Idem trenca-closcas, combinació y quadrat.—F. de la Reguera: Idem geroqlifich y logogrifo.—J. E. Puntarri: Idem mudansa.—Net Nebot de M. de R.: Idem un geroqlifich, un logogrifo y un rombo.—Ex-bolea n.º 2: Idem un geroqlifich.—Rata d'escritori: Idem tot lo que 'ns envia.—Joan Vilaseca: Las dugas primeras son fluixas; pero l'última vá molt bé.—Joseph Roig: Insertarem un quento, y aprofitarem las ideas dels dos epigramas.—S. B. de M. de R.: Idem un epigrama, la sinonimia y un anagrama.—J. Jener: Publicarem la poesietta.—J. Señargus: Idem lo que 'ns envia.—P. M. Julia: Insertarem lo geroqlifich; pero mes que 'ns envia.—J. Corbera Soler: Idem la poesia.—S. R.: Idem lo trenca-closcas y un geroqlifich.—S. B. M. de R.: Hi anirá una mudansa.—Joan Ferré: Idem tot lo que 'ns envia.—B. Escudé Vilá: Publicarem la poesia; pero prefeririam que 'ns n'enviés del género festiu ó satirich.—J. V. Ripoll: No hém pogut treure hén bé en clar lo que 'ns diu.—F. S. R. Sant Feliu, J. X. Sant Cebé, F. M. Vilardanal, N. P. y S. D. Ripollet, J. M. Montblanch y R. F. y J. C. Santa Coloma: Gracias per las noticias que 'ns donan: quedan complascuts.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

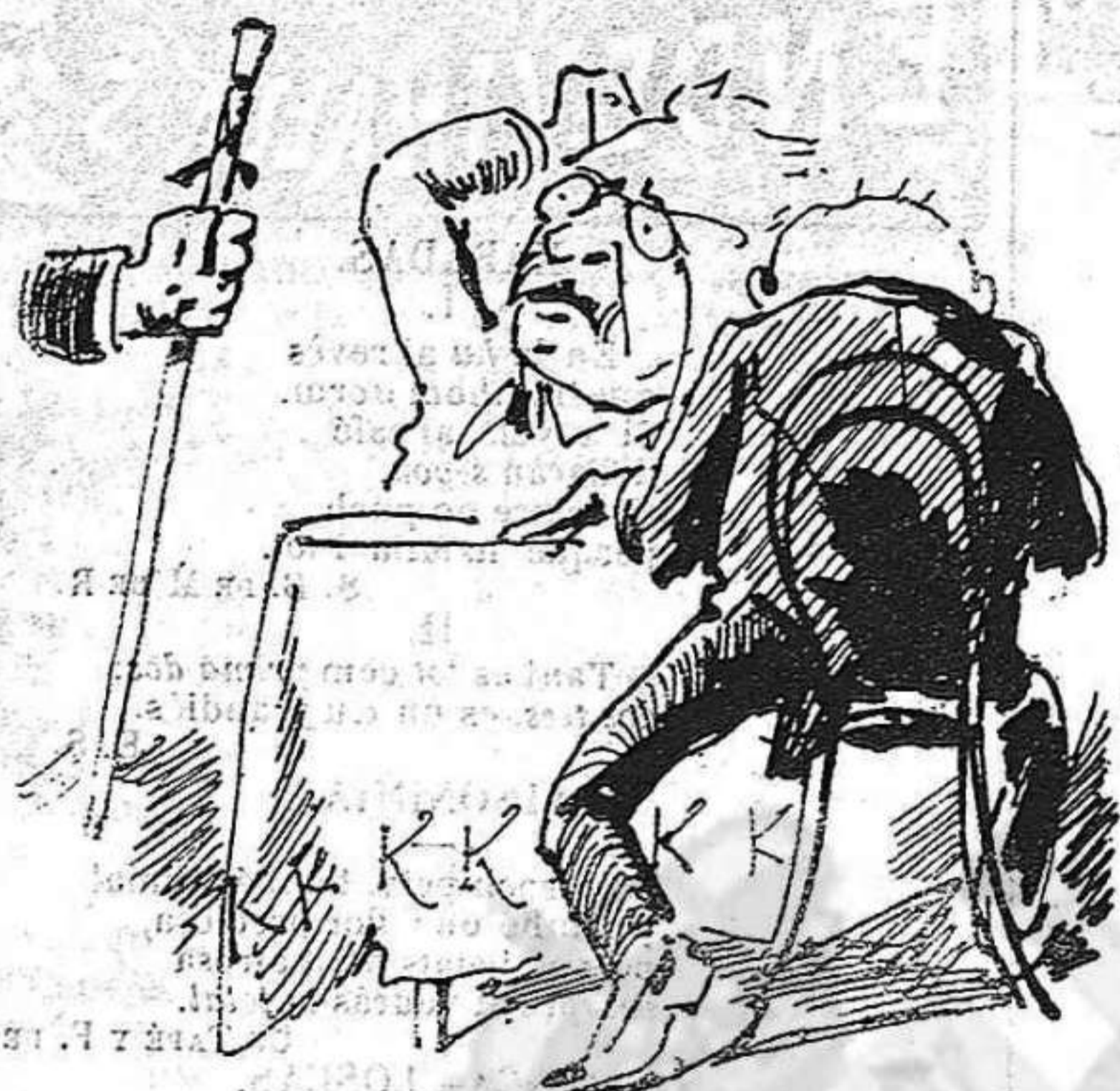
Los húsars se preparan per las elecciones; pero com que 'ls han desmontat, no son temibles.

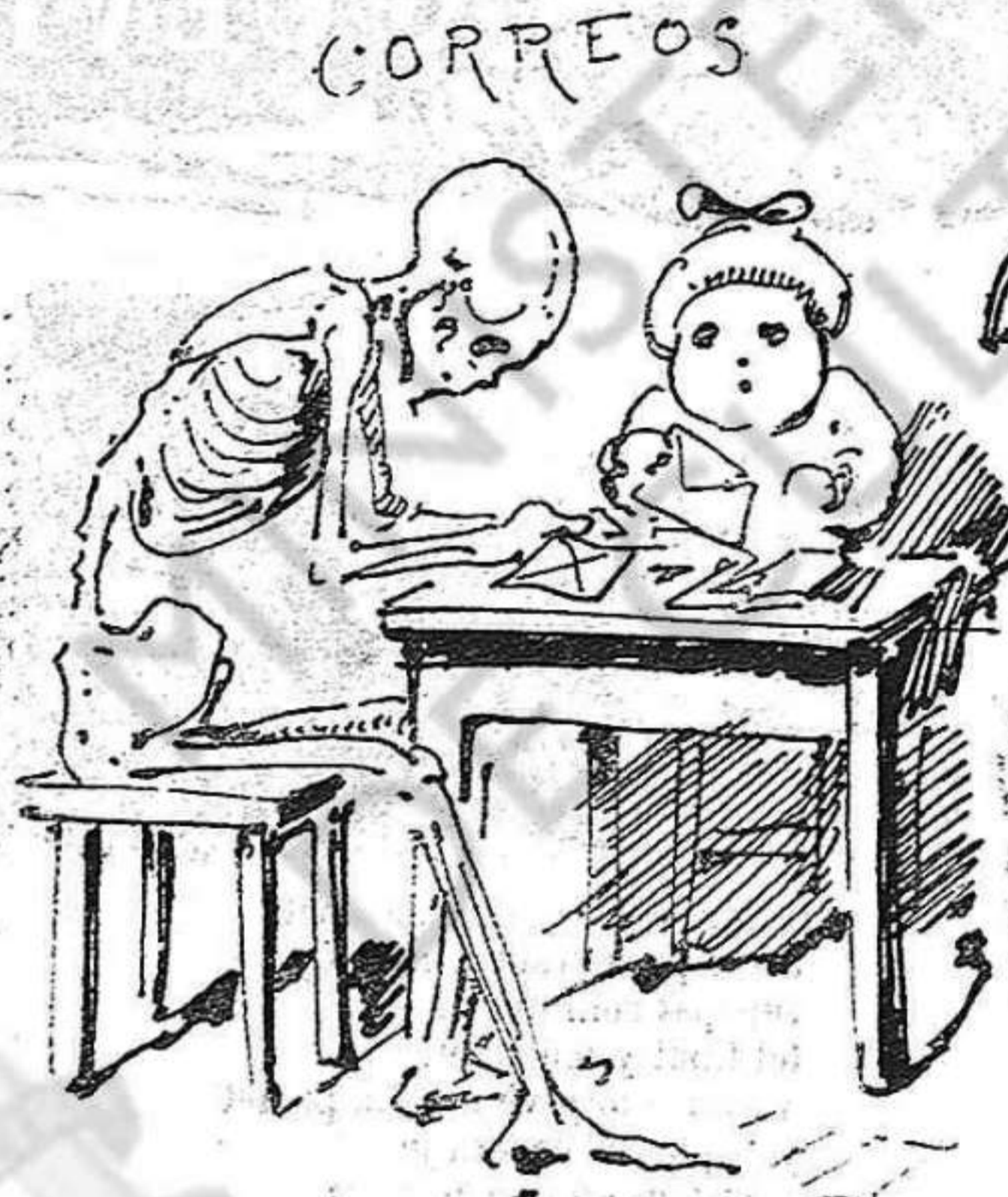
Lo Nunci d' Espanya crida una protesta. Tant es que risqui com que rasqui.

—Si restableixo 'l matrimoni civil me devorcio ab l' Iglesia; pero en cambi 'm caso ab la llibertat.

Si aquests se proposan jugar ab lo país, es necessari que 'l govern los cridi: — «¡Alto el juego!»

Recorts de la dominació conservadora. Hi havia emplets de corrèus difunts, y altres qu' encare eran á dida. Tots mamavan del pressupuesto.

¡Vá caure!...

Al mónstruo de la tiranía, respon lo mónstruo del nihilisme. La llibertat es la cura del un y del altre.

Lo Nunci de Fransa dona la mà à n' en Gambetta. Tant es que rasqui com que risqui.

Perque, per més que 'l clericalisme vulga cargolarse al pilar de la República, per xo no 'l tirarà á terra.